

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

NR. 4 OKTOBER 1983 12. ÅRGANG
SCT. GEORGS GILDERNE I DANMARK

HUSK!

DIN FORGÆNGER I EMBEDET HAR DE TIDLIGERE NUMRE AF IMPULS HAR DU FÅET DEM?

Udsendelses- tidspunkt	Frist for indlevering af artikler m.v.
Januar	1. december
April	1. marts
Juli	1. juni
Oktober	1. september

REDAKTION: Gunnar Hauerberg, Vestervang 32,
Øster Højst, 6240 Løgumkloster, tlf. 04 - 77 52 20

EKSPEDITION: Landsgildekontoret, Mikkel Bryggers Gade 1,
1460 København K., tlf. 01 - 12 27 02.

OPLAG: 900 eksemplarer.

Udgivet af Sct. Georgs Gilderne i Danmark,
Mikkel Bryggers Gade 1, 1460 København K.
Telefon 01 - 12 27 02.

redaktøren har ordet

GILDEHALLENS FORM OG INDHOLD

Vore ritualer åbner mulighed for at gennemføre gildehaller på mere utraditionelle måder.

Dette har inspireret kursus- og stævneudvalget (KSU) til at lade et af spørgsmålene i den forløbne vinters VID-studium dreje sig om utraditionelle gildehaller.

Efter besvarelserne at dømme har dette spørgsmål givet anledning til megen diskussion i grupperne, og en række forslag til gennemførelsen af en gildehal efter denne del af ritualerne er blevet resultatet. Et par af forslagene bringes andetsteds i IMPULS.

VID-studiet (og GIL-studiet) afsluttes med en week-end på Vingsted-centret, og under dette års afslutningsstævne afholdt landsgildemester Robert Madsen en gildehal efter disse lidt benyttede sider i ritualbogen.

Selvom Robert havde valgt et så vanskeligt emne som det kristne element i vor livsholdning, lykkedes det at gennemføre en meget smuk og varieret gildehal.

Emnet blev belyst såvel gennem indlæg fra højsædet som fra gildebrødre i hallen - nogle efter forhånds aftale og andre helt spontant.

Mange var overraskede over det valgte emne - og endnu flere over dets behandling i gildehallen, så det er klart, at der blev diskuteret meget efter denne gildehal.

En gildehal, der bygger på indlæg skiftende mellem højsædet og hallen, skal planlægges ligesom alle andre gildehaller - ja, måske endnu mere. Det kan ikke forventes - da slet ikke den første gang - at nogen i hallen vil - eller tør - tage ordet. Det er derfor helt nødvendigt, at der i god tid før gildehallen træffes aftale med en eller flere gildebrødre, således at disse kan forberede deres indlæg, som de skal komme med fra hallen.

Men også gildemesteren må forberede sig, så gildehallen ikke udarter til at blive en diskussionsklub, men i stedet bliver et debatforum, hvor der er plads til forskellige synspunkter.

Lykkes dette, er denne form for gildehal en forfriskende afveksling i forhold til de mere traditionsprægede haller, og skulle en og anden have følt lyst til at prøve, har gildehallen på Vingsted opfyldt et af sine formål.

gunnar

andre former for taler i Gildehallen

I vore ritualer for gildehallen er det anført, at der i stedet for gildemestertalen kan foregå en dialog mellem to gildebødre. Denne mulighed har været et af emnerne på det VID-studium, der blev afsluttet i foråret.

I det følgende gengives to gruppers forslag til en sådan gildehal.

Gruppe V-G skriver følgende om en dialog mellem to gildebødre omkring et aktuelt emne vurderet ud fra et etisk gildesyn:

Denne form lyder meget spændende, og det vil vi gerne prøve i vores eget gilde. Fordele er jo indlysende. Gildemesteren skal ikke stå alene med hele opgaven, men kan delegerede de forskellige indlæg ud til gildebødrene. Og for alle i gildehallen vil en sådan dialog gøre indholdet mere levende og spændende.

Indlæg til gildehal, hvor der f.eks. er den dialog mellem 2 eller flere gildebødre.

Emnet: Kærlighed.

Gildemesteren starter med nogle indledende bemærkninger om de mangfoldige slags kærlighed, der findes: Næstekærlighed, kærlighed til børn, til dyr, til naturen, til fædrelandet, mellem mand og kvinde osv.

1. GB: Fortæller om emnet: næstekærlighed (f.eks. med eksempler fra biblen).

2. GB: Belyser kærligheden til børn (eks.: "Det tabte paradis" af Drachmann eller Salomons dom fra 1. kongebog).

1. GB: Fortæller om kærlighed til dyr. Det kan være en personlig oplavelse eller f.eks.: "Min hund blev hævnnet" af Jacob A. Riis.

2. GB: Fortæller om kærligheden til fædrelandet og sproget f.eks.: "Den sidste time i fransk" af Alphonse Daudet).

1. GB: Fortæller om kærlighed til naturen. F.eks.: "Klokken" af H.C.Andersen.

2. GB: Beskriver kærligheden mellem mand og kvinde. F.eks. med det gamle digt af Stuckenborg: To som elsker hinanden plus et helt moderne digt om kærlighed.

Gildemesteren afslutter med nogle samlende bemærkninger om kærligheden, som er ens på alle breddegrader.

VID-gruppen fra 1. Bornholm havde følgende forslag:

Debat om et etisk emne.

GM: Jeg har aftalt med RED, at vi skulle tage en debat her i gildehallen om emnet: GILDEÅND - ETIK - TOLERANCE, og når vor talelyst (om 20 min.) er klar, er vi parat til at modtage kommentarer, men nu starter vi.

Der tales ofte om, hvor mange der kommer til dette eller hint arrangement her i gildet.

RED: Ja, det mener jeg er fuldt berettiget, for der må være en vis kvalitet over arrangementerne, ellers er der ikke noget at komme efter.

GM: Det er en noget mærkelig holdning, du der kommer med. Du er jo selv GB - du er gået ind i gildet med den viden, at der foregår disse ting på ganske bestemte aftener, du ved det et år i forvejen, og du kan planlægge derefter - jeg mener, du svigter gildet ved at have den holdning, at vi andre skal forære dig noget, for at du gider komme - du er gildet - vi er gildet, altså er du forpligtet til at møde op hver gang.

RED: Det skal ikke nægtes, at jeg ofte føler en vis utilfredshed med mig selv, når jeg har ladet andet gå i stedet for, men at jeg svigter gildet, kan jeg ikke se.

GM: Det skulle gerne være sådan, at vi alle følte os hjemme, når vi kom i gildet, og det kommer vi kun til ved at møde op, så vi kan mærke sammenholdet - atmosfæren i gildet.

RED: Du vil da ikke mene, at der skabes sammenhold og kontakt, når vi er 30-40 GBR her en aften - næ min herre - kontakt og kendskab til hinanden får vi i grupperne og kun i grupperne.

GM: Jeg ved godt, at der foregår meget godt i grupperne, men det meste gruppearbejde er koncentreret om, at vi spiser godt sammen, snakker godt sammen og eventuelt løser en praktisk opgave for gildet - og det er også udmærket, men atmosfæren - gildeånden omkring vore idealer bliver der ikke megen tid til i gruppe-møderne. Etikken i gildet kommer frem i gildehallerne, hvor der er plads til os alle, også den GBR der ikke er interesseret i at udføre et praktisk stykke arbejde, men gerne vil have den oplevelse at komme sammen med andre, der har det samme livsmønster ud fra spejderidealerne.

RED: Jeg synes, at du svæver lidt højt oppe nu. Jeg betragter gilderne som en hjælpeorganisation på linie med andre tilsvarende broderskaber i vort samfund - vi skal lave noget praktisk, således at man lægger mærke til os i samfundet, og respekterer os for vort hjælpearbejde.

GM: Selvfølgelig skal vi det, men det er ikke det væsentlige for os i gildet. Jeg holder stadig på, at der skal være

plads til os alle i gildet. Ingen må føle sig mindreværdig, fordi han ikke er med i det praktiske arbejde, du nævner, og ingen GBR kan tillade sig at kritisere en anden, fordi han ikke har været med til en bestemt opgave, før det er blevet undersøgt, hvorfor vedkommende ikke var med - det er det man kalder ETIK - etik i gildet. I den forbindelse skal du tænke på gildernes formål: 1) at virke som samlingssted for gamle spejdere, 2) at støtte og fremme de gode kammeratskaber for den enkelte, 3) at udbrede spejderidealene.

RED: Det vil sige, at du dermed påstår at EN GANG SPEJDER - ALTID SPEJDER er det væsentlige for gildebevægelsen, og at det væsentlige for en GBR er at han kommer i gildet.

GM: Godt klaret, min ven. Jeg bliver dog nødt til at ændre lidt på det sidste, for der er nogle GBR, for hvem det absolut ikke er det væsentlige, at de kommer i gildet, og dem har vi heldigvis også nogle af i vort gilde, og det er de GBR, der samtidig er førere eller ledere for spejderkorpsene - deres væsentlige opgave er at lægge hovedvægten på spejderarbejdet, så kommer gildet i anden række. Den dag han holder op med at være spejderaktiv, har han jo en plads i gildet.

RED: Jeg kan nu stadig ikke forstå, at vi ikke skal udføre noget praktisk i samfundet, så vi får et image - en anerkendelse. Jeg synes, dine tanker om gildet virker noget indelukkede - bedrøvelende - det at have været spejder, gør vel ikke, at vi skulle være noget særligt.

GM: Nej, det kan man ikke sige, for der er jo tusindvis, der har været spejdere, så det er ikke noget særligt, og vi

et væbnersvar

er heller ikke noget særligt - vi har blot indset, at de tanker som B.-P. i sin tid gjorde sig, ikke blot kan bruges mens vi er børn, men idealerne er så gode, at man kan leve hele livet på dem og stadig forsøge at efterleve dem.

- og således fortsatte GM og RED i alt i 20 min. uden at nogle blev trætte deraf - ligesom debatten gik videre ved kaffebordet bagefter, så det var også en god gildeaften.

Ved Haderslev-gildernes fest-gildehal den 23. april havde Bente formuleret sine tanker på følgende måde:

Har du lært af dine år i gildet noget rigtigt? - noget stort?
Har du lært at føle glæden, når en gerning vel er gjort?
Har du lært at sige frem - ikke gemme nag i sindet ned?
Har du følt højsædets kerter give en indre ro og fred?
Har du lært at lytte her?
Har du lært de små tings værd?
Har du rakt en hjælpende spejderhånd?
Og har du bygget bro med venskabsbånd?
- Da har du som gammel spejder set,
at det stadig gælder AT VÆRE BEREDT,
netop de rigtige ord,
hvoraf Sct.Georgs Gildernes fremtid gror,
en fremtid, der bygges af spejderhånd,
en fremtid, der smykkes af de bånd,
der knytter os sammen i den rette gildeånd.

Bente fra 2. Næstved har givet følgende svar på spørgsmålet: "Der er stadig spejderledere der mener, at gildebevægelsen er en slags veteranforsamling, der lukrerer på spejderbevægelsen ud fra devisen: "Den gang jeg var spejder". Kan denne holdning forklares og kan påstanden holde?"

Hvis dette er positivt ment, er det fuldstændig rigtigt, for hvor får vi vores svende fra, hvorfra stammer gildeloven, hvis det ikke er en voksen og moden udvidelse af det løfte, man allerede gav, da man var en lille unge med bare knæ.

Men hvorfor er myten og ordet veteranforsamling i det hele taget opstået blandt spejderledere? Kan det skyldes, at vi, når vi er sammen med unge spejdere får julelys i øjnene, og en uimodståelig trang til at indvi dem i, hvordan det var at være spejder på vor tid, erindre alle de skønne timer ved bålet og på turene og formindske trætheden, vablerne, kulden og regnen samt pligterne, der ikke var spor spændende. Disse ting har spejderlederne stadig inde på livet hver dag og lever med dem som en naturlig ting, der hører sammen. Er der så noget at sige til, at han så ryster på hovedet en gang imellem og tænker "herregud". Hvis vi ikke giver os tid til at tale om de mere realistiske ting, der i virkeligheden foregår i gildet, viser dem vores lille brochure "Hvad er Sct.Georgs Gildet" og får en debat i gang om dette samt taler med dem om det der er tilfælles i gideløftet og spejderløftet og får dem til at forstå, at gildeloven er en udvidet form af spejderloven, kan det være svært at undgå en vis negativ holdning med en a-

nelse nedladdenhed, når der er tale om gildearbejdet. For mange gildebrødre er det år siden, at de sidst har overværet et spejdermøde, og det var måske en ide, at en bestemt person jævnligt gennem året viste sig til et par tropsmøder hos spejderne, hvor man eventuelt fortalte om gildet, således at det for spejderne blev en lige så almindelig ting, at man gik videre i Sct. Georgs Gildet, som at man blev storspejder, patruljeleder og spejderleder. Det mest sæsentlige, at man vidste til hvilken person man skulle henvende sig uden at virke påtrængende, det tror jeg nemlig er et stort problem; flere vil gerne, men kan ikke selv lide at mase sig på.

Måske er det svært at overføre den varme man føler for gildet, så man ikke taler sin sag overbevisende nok, man har selv en snert af det, når man melder sig ind i gildet, man har nok en ide om, hvad man går ind til, men først efter et stykke tid kan man sandfærdigt svare sig selv "Hvorfor ville du være med i Sct. Georgs Gildet". Man deltager i gruppearbejde, aktiviteter, gildenhaller og hygge og føler et dybt fællesskab og kammeratskab, man føler mere end dette noget ubeskriveligt, ligesom man udvider en livsholdning, som egentlig startede under spejdertiden, man arbejder med sig selv og bliver inspireret af andres væremåde og handlinger til at fortsætte. Dette må man give videre til spejderlederne så ordet "veteran" vendes fra at være negativt, til at være positivt, for hvad er en spejderleder selv, når han har passeret de 20 og i årene frem, - også en "veteran". Forskellen er kun, at han stadig leder og lærer de små og unge spejdere at leve op til spejderløftet og dele kammeratskabets rigdom,

mens han selv, hvis han efterlever løftet på en voksen og moden måde også er gildebror i ånden, selv om han endnu ikke har papir på dette.

Selvfølgelig er vi en flok veteraner, det bliver alle der forsøger at følge noget op, som man har deltaget i som barn og ung. Men viser det ikke netop, at på trods af den viden og erfaring vi har fået gennem livet, bygger vi alligevel videre på de ungdomsdealer vi fik som spejdere, og at den livsholdning, der blev grundlagt den gang, aldrig glemmes og derved er noget sundt og positivt, og hvis vi kan give dette videre til spejderlederne bliver der en vekselvirkning som alle lukrerer på.

OBS!

Den 3. oktober får de, der har meldt sig til GIL- og VID-studierne det første studiebreve, og den 24. oktober modtager de første opgavesæt.

I det første opgavesæt beder KSU gruppens sekretær om at invitere et gildeledelsesmedlem til studiegruppens første møde.

Tag venligt imod denne invitation og gå med til mødet, hvor I skal fortælle om arbejdet i en gildeledelse. Herved kan I være med til at give deltagerne en god start på studiet.

Med stor hilsen

K S U

fra gildeblade

Ole Olesen fra 17. Gilde har i 9. Gildes blad givet udtryk for nogle meget væsentlige tanker omkring gildebevægelsen:

Kære Hanne.

Vil du viderebringe en stor tak til 9. Gilde for at jeg måtte være med til jeres Sct. Georgs-gildehal den 28. april i forbindelse med Grethes overflytning fra 17. Gilde. I løbet af det sidste års tid har jeg benyttet mig af adskillige tilbud om at besøge andre gilder - både indenfor og udenfor København. Det er altid spændende og lærerigt at overvære fremmede gildehaller og deltage i gilde-sammenkomster. Gilderne er lige så forskellige som de mennesker, de består af. Jeg har fået det indtryk af jeres gilde, at I lever et meget intenst gildeliv allesammen. Hvis det er rigtigt observeret, så har det måske noget at gøre med, at gildet er så ungt - pionerånden bor i hver enkelt gildebror endnu.

Nogle gilder går strygende, - andre gør det ikke. Hvorfor er det sådan? Mit eget private gæt er, at når der er opgaver, der skal løses, så stiger interessen for alt gildearbejde, og derved bliver der også lagt mere sjæl i det daglige arbejde. Gildearbejde må aldrig se ud som rutinearbejde. Unge mennesker vil ikke spille tiden med snak og kaffeslabberads.

I de sidste to år har vi i 17. Gilde haft to genoptagelser og fire svendeoptagelser. Svarene på spørgsmålene om, hvad man forventer af at blive gildebror, har gennemgående været, at man ønsker at få lejlighed til at deltage i sociale opgaver og yde praktisk støtte til spejderarbejdet, hvor der måtte være behov for det.

De nye gildebrødre er som regel fyldt med energi, og de store ord i gildelov og gildeløfte tages for 120% af pålydende. Man forventer, at man senest ved næste møde bliver inddraget i et eller andet spændende arbejde, hvor der er brug for fantasi og engagement.

Det kan i nogle gilder - og i mange grupper - være svært at få en gnist til at fænge. "Det har vi prøvet før uden held", - "Det magter vi ikke", - "Det lavede vi også for fem år siden", - kan man risikere at høre, når man kommer med et friskt initiativ. Den enkelte gildebror bestemmer vel selv, om han vil lægge megen eller lidt energi i gildearbejdet. Og han er også den eneste, der kan lægge gildeloven og -løftet ind i sin egen hverdag. Men skulle der engang blive et 11. bud i gildeloven, foreslår jeg, at det skal hedde:

at lyseslukkere bliver sat ud i mørket

Et initiativ kan kvæles så hurtigt og effektivt, at gildeledelsen ikke hører om det. Hvis et menneske får en våd klud i ansigtet, hver gang han får en god idé, så holder han ret hurtigt op med at producere gode idéer og bliver passiv - eller går. Situationen kender vi udmærket fra arbejdspladserne.

Jeg har ikke en løsning på, hvordan vi sikrer, at nye gildebrødre virkelig finder det, de søger, og de får det, vi lover dem, men STADSGILDE-NYT kunne måske i første omgang være mediet, hvor en debat om emnet kunne udvikle sig gilderne imellem.

5 min Sct. Georg

Hvordan sikrer vi,

- at gildebrødrenes højt be-sungne etik og moral bliver omtalt i så realistiske vendinger, at vi aldrig lover for meget? (Eller sagt på en anden måde: Gør vi nok for at nå de mål, vi som gildebrødre har sat os?).
- at de kræfter og initiativer, som de enkelte gildebrødre ligger inde med, bliver til glæde og gavn for både dem, der fik idéerne og for alle os andre?

Med gildehilsen
Ole Olesen

Ved Gildehallen i 1. Ballerup
Gilde den 4. maj 1983 holdt
Hans nedenstående 5 minutters
Sct.Georg:

Hvad er prisen?

Om de rent menneskelige aspekter i forbindelse med at deltage i en eller anden aktivitet.

Også i form af medlemsskab af et Gilde.

Vi lever i en tid, hvor det sommetider er svært at være menneske.

En højt udviklet teknologisk verden med computere og integrerede dimser, der på visse områder kan mere end vi kan fatte.

Uvilkårligt indbygger vi selv en slags computer bag øjnene, og den forskanser vi os bag.

Vi bruger den som forsvar i stedet for at være åbne mennesker.

Tanken, at det er nemmere at være menneske i et U-land, er ikke fremmed for mig. Til gengæld er det langt sværere at eksistere, at overleve.

Men engang imellem slår vores computer ikke til, vi har ikke formået at programmere den til alle situationer.

Så står vi der, oplever at måtte skifte fra computerens "Hvorfor", til hele ens persons "hvad og hvorledes".

Hvor vi bliver bevidst om vor tørre mund, rystende hænder, tårer i øjnene.

Hvor vi prøver at fremtræde klart, entydigt åbent og samlet, krop og sjæl i een person.

Hvor vi erkender, at kun nu'et eksisterer, at vi kun kan være tilstede, som det vi er nu.

Vi har en erindring om fortid og en fantasi om fremtid, men oplever det hele lige nu.

Så er det, som om det er lettere at finde hinanden.

Computerens afledende forsvar, bortforklaringer og manipulation med omgivelserne er borte.

Lad os vende tilbage til indledningen: Hvad er prisen?

Prisen er din indsats, lidt af dig selv, enten det er i eller uden for gildet.

Belønning?

Skal man kræve belønning for at gøre en indsats, gøre sin pligt?

Men du får det - i forhold til din indsats.

Den mest værdifulde af alle - glæde, menneskelig varme, personlige venner, som du ikke kan købe.

fra gildeblade

Sct.Georgs Gildet er præget af løfter.

Når vi optages i gildet aflægger vi et løfte, når vi bliver væbnere, aflægger vi et løfte og hvis vi bliver riddere, må vi igen aflægge et løfte.

Hvordan vi så holder eller forsøger at holde disse løfter er op til hver især, men heldigvis siges der jo ikke, at vi skal holde dem, men stræbe efter det.

Det er jo straks værre med gildeloven, for den siger jo, at enhver er pligtig til at gøre sit bedste for osv. Her er det altså ikke nok at stræbe, nu er man pligtig!

Nu kan man jo ikke i løbet af 5 minutter gennemgå hele gildeloven, så jeg vil holde mig til punkt 1, hvori der siges, at man er pligtig til at nå frem til en livsanskuelse, en personlig stilling til grundlaget for sin tilværelse, altså en livsholdning om man vil. Så er spørgsmålet, om man kan finde frem til en livsanskuelse eller menneskelig holdning i Sct.Georgs gildet.

Her mener jeg at svaret er ja, men for at få et sådant udbytte skal man selv yde noget. Det kan man gøre på mange måder, for eksempel også ved sin tilstedeværelse i en gildehal, der jo i høj grad er præget af den atmosfære, der skabes af hver enkelt gildebror.

I vore gildehaller kan vi få vore tanker vendt mod noget andet, mod en god livsopfattelse og jeg tror på de værdier, der ligger heri og samværet med ligesindede, er en god modvægt mod tidens jag, en art mentalhygiejne om man vil og medvirkende til, at vore menneskelige og personlige udvikling kan stå mål med den tekniske udvikling. der måske ikke på en alt for god måde præ-

ger vor tid.

Det er måske noget søgt og overdrevent at sige, at Sct. Georgs Gildet kan være et åndeligt ståsted, men det kan rigtigt udnyttet være en medvirkende faktor til at finde et sådant ståsted.

For mange år siden bragte radioen under titlen: "Et ståsted i tiden" en række foredrag hvor mennesker af forskellig livsopfattelse talte om den rodløshed, der præger mennesket af vor tid. Blandt disse foredrag fæstnede jeg mig særlig ved et, med titlen: Den nære virkelighed - det fjerne mål. Uden at komme nærmere ind på dette foredrag, så synes jeg at denne titel: Den nære virkelighed - det fjerne mål, i mange retninger har adresse til os i Sct.Georgs Gilderne, til de tanker der er nedfældet i vor gildelov og vort gildeløfte og til den form for gildearbejde, der populært kaldes arbejdet med os selv.

Vi har vist alle været udsat for, at nye og kommende gildebrødre udtrykker tvivl om, at være i stand til at leve op til gildets idealer og mål. Men det forlanges der heldigvis ikke af os - vi ønsker ikke at være overmennesker - idealerne er de fjerne mål og disse mål må vi se gennem den nære virkelighed.

Vi kan have den bedste vilje til at søge eller ville det gode, men alligevel ved vor færden eller tale komme til at gøre ondt - den nære virkelighed kommer i vejen for det fjerne mål - Et mål som vi teoretisk ser klart, men som vi i praksis altid kun skimter.

Når gildemesteren ved vor optagelse i gildet overrækker os vor gildenål, sker det med ordene - bær den altid og bær den med ære - det er let sagt men vanskeligt gjort. Vi har

måske den bedste vilje, men alligevel evner vi ikke altid at lade de gode sider gå forud for de mindre gode, vi er tilbøjelige til at stille krav til andre, men selv ønsker vi overbærenhed - den nære virkelighed skjuler det fjerne mål. Men det at forsøge at overvinde sig selv, at finde en livsholdning, at vise forståelse for andre osv. er også et resultat i sig selv og personlige anstrengelser, der tager sigte herpå er ikke spildte, men bringer noget positivt ind i vor tilværelse, så den nære virkelighed kommer så tæt på det fjerne mål som muligt.

Ulrik i Gildenyt fra Aabenraa.

STAFETTEN - BUDSTIKKEN

eller hvad man nu kalder denne opfordring fra den ene gildebror til den anden om at skrive et indlæg i det næste gildeblad, er en idé, der bruges meget i gildebladene.

Det følgende er svaret fra Tove Nielsen, Ølstykke Gildet:

KNUDEN er kommet, man læser den, og ser at man har fået stafetten fra Kaj. Hvad så, Man grubler og tænker, og har haft rigtig lang tid til det, men har ikke haft tid nok til det, HVORFOR?

Til eftertanke - jeg har ikke tid!

Det hører man altid når man sidder i mange forsamlinger, og der skal vælges folk til bestyrelsen. Man har ikke tid, men vil gerne have andre til at tage et sløb, og det er meget ofte de samme folk der sidder i flere foreninger. Jeg tænkte på, hvad nåede vores forfædre.

Min tipoldefar arbejdede i 12 timer daglig, også lørdag. Det var en arbejdsuge på 72 timer. Ved siden af passede han et lille hus, var kasserer i skyttelaug, strålefører ved det lokale brandværn, tenor og nodeskriver i sangforeningen.

Han klippede selv sine børn, 6 stk. Lavede deres fodtøj, samt huggede 8 - 10 kubikmeter brænde til vinteren, samt lavede det meste husgeråd selv.

Min oldefar var kommen ned på 54 timer om ugen. Han overtog haven, og var også strålefører. Ligeledes var han medlem af skyttelaug, og i sangforeningen var han baryton, men havde desværre ikke tid til at være node- og sangskriver. Han klippede heller ikke sine børn, og brændet indskrænkede sig til en kubikmeter, nu kunne man jo købe kul, og husgerådet købte man også.

Min bedstefar arbejdede 48 timer om ugen, også han var havemand og medlem af skyttelaug. Men han havde ikke tid til sangforening og brandmandspjat. Hans børn, 2 stk., gik til frisør. Lidt brænde til vinter blev det til. Husflid, Nej.

Min far var traditionstro, og derfor medlem af skyttelaug, men han kom der aldrig. Han har opgivet haven, det betaler sig ikke længere. Han har ingen børn hjemme. Brænde og kul til vinter? Nej, man har jo el. Hvordan skulle han ellers få tid til noget i den forjagede tid. Han arbejdede 45 timer om ugen.

Og jeg? Jeg har overhovedet ikke tid til noget. Ikke syng i sangkor, og heller ingen frivillig tjeneste. Hvordan skulle det dog kunne gå med så lang og opslidende dag, ja en uge på hele 40 timer.

Hvad vil mine 2 børn få tid til? Der snakkes da om mindre arbejdstid, så kan der da slet ikke blive tid til noget med at give en hånd med i det frivillige arbejde. Men de folk der er med, går da også på arbejde, hvorfor er der så få der har tid? Er det fjernsynet der tager tiden? Eller hvad?

